

לשוננו לעם

עורכים: ע' איתן ומ' מדן

כרך כ, תשכ"ט

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

לשוננו לעם

עורכים: ע' איתן ומ' מדן

כרך כ, תשכ"ט

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

להלן את המראה... כי לעת קץ החזון" (שם שם טו, טז, יז); "ומראה הערב והבקר אשר נאמר אמת הוא, ואתה סתום החזון" (שם שם, כו).

וכבר אמר רמב"ם: "חזון נגזר מן חזה, ומראה נגזר מן ראה, וחזה וראה בענין אחד, ואין הפרש בין אמרך במראה או במחזה או בחזון" (מורה נבוכים חלק ב, פרק מג).

ע מ ו ס ח כ מ

עוד לענין "ותפלתו תחזה"

לדעתי יש לפרש "תחזה" לשון ראייה כפשוטה. דברי הפיוט מיוסדים על מנהג הקדמונים לפרוש כפיהם בשעת תפילתם. כך, למשל, בישע' א, טו: "ובפרשכם כפיהם אעלים עיני מכם". הרי שה' לא רק שומע תפילה, אלא אף מסתכל בה. ואולי לכך מכוונים דברי המקונן "ספותה בענן לך מעבור תפלה" (איכה ג, מד), שהענן כביכול מסתיר את מראה המתפללים. עצם לשון הפיוט יש בה רמז לכתוב "פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם", שכנגדו אמר הפייטן: "ותפלתו תחזה" (כנגד "פנה", שאף הוא לשון הבטה וראייה), "וקרבנו אל תבזה" (כנגד "ולא בזה").

ומעין זה בפיוט "בת עמי לא תחשה" (סליחה למנחת

יה"כ וגם בתפילת יום-כיפור קטן):

"חלף קרבנות פדר תפילתי תראה".

ה ש מ ט ה

מר ישראל ברוך מבקש להוסיף במאמרו „סדר נושא
ונשוא („לשוננו לעם“ ק”צ) בסוף סעיף א,ה (עמ’ 199):
ועוד משפט אחד, שבו „כִּשְׁ” מחובר לנֹשֵׂא, משום
שנשואו הוא בינוני פועל (ע”פ כלל ב): וגם בדרך כשהסכל
הולך (קהלת י, ג).